

„Jo.“ Pokračoval v psaní. „Jo, hned.“ Zavěsil. „Steve, Berte, jdeme na to?“

„Co se děje?“ zeptal se Carella.

„Nějakej magor právě vystřílel knihkupectví na Culverový. Zůstali po něm tři mrtví.“

KOLEM KNIHKUPECTVÍ se mezitím srotil dav. Nápis nad výlohou hlásal DOBRÉ KNIHY, DOBRÉ ČTENÍ. Na chodníku stáli dva uniformovaní policisté a na protější straně ulice parkoval hlídkový vůz. Při zvuku policejních sirén se lidé instinktivně stáhli. Carella vystoupil první a zabouchl za sebou dveře. Počkal, až Kling obejde auto, a pak oba vykročili k obchodu.

„Je tam hodně mrtvých, pane,“ informoval ho policista u dveří.

„Kdy jste přijeli?“

„Před pěti minutama. Měli jsme patrolu v ulicích, když jsme dostali hlášení. Volali jsme vám hned, jak jsme zjistili, jak to tu vypadá.“

„Víte, co máte dělat?“

„Ano, pane.“

„Tak pojd'te dovnitř.“

„Ano, pane.“

Vešli do obchodu. Necelý metr za dveřmi leželo první tělo. Muž se napůl opíral o regál s knihami a napůl ležel na podlaze. Oblečen byl do modrého proužkového obleku a v ruce, po níž stékala stružka krve a potřísnila mu rukáv, dosud držel knížku. Kling si ho prohlédl a okamžitě věděl, že tohle bude zlé. Zatím však netušil, že to bude ještě horší.

„Tady je další,“ ukázal Carella.

Druhé tělo leželo asi tři metry od prvního. Muž bez kabátu s hlavou natěsno vklíněnou mezi podlahu a polici s knihami. Když se přiblížili, lehce pohnul hlavou v pokusu zvednout se z nepohodlné polohy. Na límec košile mu vystříkl pramen čerstvé krve. Hlava mu klesla zpět. Strážníkovi se sevřelo hrdlo a přiškrceně zasípal: „On žije.“

Carella se sklonil k muži. Muž měl zátylek roztráštěný kul-
kou. Carella si prohlédl obnažené maso a na okamžik za-
vřel oči. Bylo to jako cvaknutí závěrky fotoaparátu, a když
je opět otevřel, tvář měl překrytou přísnou, upjatou maskou.

„Volali jste sanitku?“ zeptal se.

„Hned, jak jsme přijeli,“ odpověděl strážník.

„Dobře.“

„Jsou tu ještě dva,“ zvolal hlas.

Kling se odtrhl od mrtvolý muže v proužkovaném oble-
ku. Promluvil drobný holohlavý mužík s vizáží ptáka. Krčil
se u knihovny s rukou před ústy. Přes bílou košili měl nata-
žený rozepnutý obnošený hnědý svetr. V očích se mu zra-
čil výraz nejhlubší hrůzy. Tiše vzlykal a z očí mu stékaly sl-
zy ve stružkách po obou stranách nosu. *Dva další*, pomyslel
si Kling, když k němu zamířil. Meyer tvrdil, že jsou tři. Ale
jsou čtyři.

„Tenhle obchod patří vám?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývl mužík. „Prosím prohlédněte i ty ostatní.
Tam vzadu. Je záchranka na cestě? Blázen, blázen. Prohléd-
něte i ostatní. Mohou být naživu. Jedna z nich je žena. Pro-
sím podívejte se na ně.“

Kling přikývl a vešel do zadní části krámu. Našel třetího
muže visícího přes pult a před ním na podlaze otevřenou kni-
hu, v níž v okamžiku střelby nepochybně listoval. Byl mrt-
vý, ústa otevřená a oči hleděly do prázdna. Kling mu mimo-
volným pohybem ruky zavřel víčka.

Žena ležela na podlaze o kus dál.

Měla na sobě červenou blůzu.

Když ji zasáhly kulky, držela v náručí stoh knížek. Padla
na zem a knížky kolem ní a přes ni. Jedna ležela přímo pod
nataženou pravou rukou. Další, hřbetem vzhůru jako stan, jí
zakrývala obličej a černé vlasy. Třetí se jí opírala o oblý bok.
Při pádu se blůza ženě vyvlékla z černé sukně, která zůsta-
la vyhrnutá přes zadek. Jednu dlouhou nohu měla ohnutou,
druhou nataženou a ztuhlou. Několik centimetrů od bosé no-